

РЕШЕНИЕ

№ 2015

гр. София, 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **682** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.72, ал.1 т.1. от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на С. В. С. от [населено място], [улица] СРЕЩУ РЕШЕНИЕ №20268125 от 04.12.2020г., постановено по а.х. дело №20050/2019г. на СРС, 131 състав, с което жалбата му срещу ЗАПОВЕД за задържане на лице рег.№1266-з-433 от 17.12.2019г. издадена от разузнавач при ГДБОП-МВР е оставена без уважение и съответно е потвърдена заповедта.

В касационната жалба се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението. Твърди се, че неправилно СРС не е достигнал до извода, че заповедта е материално и процесуално незаконосъобразна. Визира се, че същата няма конкретни фактически основания за задържането, не е установена съпричастност на жалбоподателя към посоченото престъпление. У лицето не са ткрити при обиска никакви незаконни вещества и предмети, както и не му е повдигнато обвинение. Прави се и извода, че заповедта не е съобразена и с целта на закона и СРС като не е сподели тези констатации на жалбоподателя е постановил едно незаконосъобразно решение, което се моли да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.В. вкл. по представените писмени бележки. Претендират се разноски.

Ответникъ чрез юрк.П. оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли.

Предсатвителят на СГП –изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ като съобрази становищата на страните намери за установено следното:

Касационната жалба е в срок, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Предмет на спора пред СРС е заповедта за задържане на С. рег.№1266-з-433 от 17.12.2019г. издадена от разузнавач при ГДБОП-МВР по чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР.

СРС за да отхвърли жалбата е приел, че заповедта е постановена от компетентен орган, в производство без допуснати съществени процесуални нарушения, съобразена с материално правната норма на чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР и с целта на закона.

Не е споделено възражението на жалбоподателя, че в заповедта не са изложени конкретни фактически основания. Посочено е, че във връзка с проведено разглеждане по досъдебно производство №19/2019г. по описа на СБОП-В., пр.преписка №1759/2019г. на СП, била изготвена докладна записка №12310-pp-1226 от 17.12.2019г. отразяваща съпричастност на задържаните три лица, едно от които С. С., към организирана престъпна група за разпространение на наркотични вещества, както и необходимост от извършване в условията на неотложност на претърсване и изземване на обитаваните в [населено място] от лицата адреси. Посочено е, че С. заедно с П. Т. са се придвижили от [населено място] до [населено място] с автомобила на последния и били задържани вкл. е извършено претърсване и изземване на л.а..Съответно задържането на С. е станало на 17.12.2019г. в 12,15ч., а освобождаването му на 18.12.2019г. в 12.00ч..СРС е установил, че е посочено като основание за задържане в заповедта „наличие на данни за извършено престъпление по чл.321 от НК“, както и номера на досъдебното производство, поради което СРС е приел, че макар и лаконично ясно са отразени фактическите основания. Допълнено е, че в заповедта е посочена и докладната записка рег.№1266р-27687 от 17.12.2019г., поради което съгласно Тълкувателно решение №16/75г. мотивите могат да бъдат изложени в друг акт вкл. и допълнително. СРС е обсъдил, че задържането предполага данни за съпричастност към посоченото престъпно деяние, не е доказаност. Обсъдено е и решение на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България, на което оспорващият се е позовал, като не е установено нарушение по отношение на С.. Цитирана е и практика на ВАС –напр. решение №4166 от 20.03.2019г по адм.дело №764/18г.,че съпричастност не означава категоричното уличаване на лицето в посоченото деяние. Не е споделено и възражението на осповащия, че задържането не съответства с целта на закона като отново СРС е маркирал константната практика на ВАС /решение №1380 от 09.02.2016г. по дело №829/15г. Vo, решение №11544 от 30.07.2019г., Vo по дело №9763/18г./, че същото може да бъде свързано с извършването на неотложни действия с участието на задържания, насочени към разследване на престъпление. С оглед изложените съображения –СРС е отхвърлил жалбата.

Настоящият състав напълно споделя изводите на СРС, които са подробни и обосновани. Не се възприема изложения довод на първо място в касационната жалба, че заповедта не съдържа изискуемите реквизити по чл.74, ал.2 от ЗМВР.Същата е в писмена форма и е мотивирана с излагане на причината за задържане на лицето – а именно съпричастността му към престъпното деяние по чл.321 от НК – организирана престъпна група за разпространение на наркотични вещества, включително е посочен номера на дознанието и прокурорската преписка. Тези обстоятелства не са лаконични,

както е приел СРС, а са напълно достатъчни за да мотивират заповедта в степен да обусловят нейната процесуална законосъобразност. Освен, че е посочена нормата от НК е възпроизведен текстът ѝ и е отразен номера на дознанието и прокурорската преписка – вкл. е допълнена и фактическата обстановка посочване на докладната записка. Във връзка с последното -правилно СРС се е позовал на тълкувателната практика за мотивирането на административните актове, която позволява същото да бъде извършено в друг документ. Съставът приема, че дори да не е посочена докладната записка – заповедта е достатъчно мотивирана в степен да не засегне правото на защита на лицето. С излагането на номера на докладната записка –за субекта не е неясно по какви причини е задържан и същите касаят визириания текст и норма на престъплението, свързано с разпространение на наркотични вещества. Не трябва да се сочи кога, къде и с кого това е осъществено, тъй като подобен реквизит за заповедта не е изискуем. Същата цели единствено задържане на лицето обикновено не само за да се предотврати последващото му участие в деянието и да се предприемат съответните процесуални действия, но и събирането на допълнителни доказателства. Няма законова предпоставка за третирането на заповедта за задържане, която е административен акт - като обвинителен акт /за да се посочи къде, кога и какво е извършил/, тъй като целите са различни на двата акта. С оглед това и разписаните реквизити също се отличават. Отделно задържаното лице е запознато с правата си, за което е попълнил декларация вкл. е изразил желание да бъде уведомена съпругата му и по нейна преценка да се ангажира адвокат.

На следващо място - във връзка с изложените фактически основания –съставът не споделя касационното възражение, че не е доказано участието в престъплението, за което е задържано лицето. Подобно изискване в чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР за задържането няма. Отношението на субекта към деянието следва да бъде като съпричастност, а не безсъмнено доказване на авторството или друга форма на престъпно деяние. В тази насока също СРС има пространствено изложени съображения, почиващи на константната съдебна практика. Съставът само следва да маркира, че законосъобразността на заповедта за задържане като всеки административен акт се преценява към момента на издаването ѝ и неотнорми са последващите обстоятелства, които са настъпили или ще настъпят. Ирелевантно е дали на С. ще му бъде повдигнато обвинение за престъпление по чл.321 от НК, както и дали ще бъде осъден вкл. и напълно неотнормо е дали при претърсването и изземването или при обиска са намерени определени вещи, съотносими към престъплението. Подобно условие за постановяване на заповедта за задържане в ЗМВР не съществува и както правилно е визирал СРС /отново позовавайки се на съдебната практика/ обикновено задържането е на ранен етап от разследването и цели събирането на доказателства, които са обезпечат обвинителната линия. С оглед на последното –също не се споделя възражението на касатора, че заповедта не е издадена в съответствие с целта на закона. Не се доказва различна цел от посочената по-горе, свързана с разследване на описаното престъпление, поради което доводите на касатора за произволно задържане също не се възприемат. Произволно задържане би имало на лице, за което към момента на задържането му няма никакви данни за съпричастност конкретно към престъпление по чл.321 от НК, което в настоящата хипотеза не е така. Видно от цитираната докладна записка от 17.12.2019г. разузнавач IV степен е докладвал, че е установил, че конкретно лице, употребяващо наркотици, регулярно се среща със С. С. и Р. И. и от тях се снабдява с наркотични вещества. Тези

обстоятелства не правят задържането произволно, а обосновано. Ирелевантно е възражението в посочената връзка, изложено в писмената защита, дали задържането допринася за постигане на целите. Дали допринася и в каква степен –не са критерии за законосъобразността на заповедта, преценявана към момента на постановяването ѝ. Към нито един акт и най-вече към административните такива, не може да се поставя условие за законосъобразност, стоящо като момент след постановяването му. Позоваването на делото „П. и П. срещу България“ на ЕСПЧ конкретно също е необосновано. В съдебното решение се въздигат критерии при задържането, които освен излагане на конкретни фактически основания са свързани и с реално представяне на адвокатска защита, обективност на процеса при проверка законосъобразността на заповедта и т.н.. Конкретната фактология по това дело касае задържане на лица, били в контакт с обявено за общонационално издирване лице и вероятна съпричастност на задържаните към кражби, извършени от последното лице. Всичките обстоятелства по това дело визирано от ЕСПЧ са преценени в тяхната съвкупност –касаеща липса на конкретни данни, неповдигнато обвинение впоследствие, отказ да се подsigури адвокатска защита от полицейските органи и т.н., т.е. привидна съпричастност към описаното престъпление и цел, несъответстваща на целта на закона, в степен да определи задържането като произволно. Настоящият състав по-горе се мотивира защо не намира задържането за произволно и следва да подчертае, че именно от докладната записка и наблюденията на разузнавача за пряка и системна съпричастност на С. към престъплението по чл.321 НК – задържането не е произволно, макар в задържаното лице да не са намерени наркотични вещества. Докладната записка представлява по смисъла на АПК свидетелстващ документ, който следва да се зачете при липса на други доказателства, включително такива, които да я оборват или разколебават. В съдебното производство на страната на оспорващия е била разяснена доказателствената тежест и доказателствени искания са събрани чрез разпита на свидетеля на защитата П. Т., които основно изнася факти при своето задържане –напр., че не е пуснат до тоалетна и че не му е осигурен адвокат. За съвместното задържане със С. сочи обстоятелства, които не са спорни- че са задържани в [населено място], докато пътували от [населено място], че в С. не е открито нищо забранено и т.н..Това лице не свидетелства за данните, изложени в докладната записка, тъй като то не присъства в същата. Тя касае познатите на С.- Р. И. и Ц. Н., които заедно с него в докладната са посочени като снабдяващи лицето К. Г. с наркотици вкл. и местата за среща –кафе-сладкарница „Д.“ на ул.Г. в [населено място]. Не е изслушан свидетел, който под страх от наказателна отговорност, да изнесе данни, които да разколебят изложеното в докладната записка. Напр., че С. не познава посочените лица, че не посещава въпросното заведение и т.н., че е гражданин с конкретни доходи, следствие от определена професия, че има интереси и принципи несъвместими с деянието, към което е посочен за съпричастен и т.н.. Ето защо конкретната фактическа обстановка по изложените причини не може да се съотнесе към тази по делото „П. и П. срещу България“ освен, че жалбата на задържания е отхвърлена от съдебните състави при оспорването на заповедта за задържане. Следователно- касационната жалба е неоснователна и не следва да се уважана, съответно следва да се остави в сила реешията на СРС като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода от спора, искането за присъждане на юрк.възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер от 100лв. съобразно чл.24 от

Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка със Закона за правната помощ.
С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №20268125 от 04.12.2020г., постановено по а.х. дело №20050/2019г. на СРС, 131 състав, с което жалбата на С. С. срещу ЗАПОВЕД за задържане на лице рег.№1266-з-433 от 17.12.2019г. издадена от разузнавач при ГДБОП-МВР е оставена без уважение и съответно е потвърдена заповедта.

ОСЪЖДА С. В. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] –да заплати на МВР-ГДБОП- 100лв./сто лева/ юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на оспорване и протест.

Председател:

Членове:1.

2.